

ANTOLOGIE ČESKÉ SCIENCE FICTION

TROSKY ZEMĚ

ARGO

#Petr Heteša #Ondřej Neff
#Jan Hlávka a Jana Vybíralová
#Jan Kotouč #Vilma Kadlečková

editor Ondřej Jireš

TROSKY ZEMĚ

ANTOLOGIE ČESKÉ SCIENCE FICTION

T R O S K Y Z Ě M Ě

#Petr Heteša #Ondřej Neff

#Jan Hlávka a Jana Vybíralová

#Jan Kotouč #Vilma Kadlečková

editor Ondřej Jireš

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust

Czech edition © Argo, 2024

Selection © Ondřej Jireš (ed.), 2024

Stories © Petr Heteša, Jan Hlávka, Vilma Kadlečková,

Jan Kotouč, Ondřej Neff, Jana Vybíralová, 2024

Cover Art © Žaneta Kortusová, 2024

ISBN 978-80-257-4406-2 (váz.)

ISBN 978-80-257-4503-8 (e-kniha)

Děkuji kolegům a přátelům Borisi Hokrovi a Martinu Šustovi
za významnou pomoc při přípravě tohoto titulu.

Editor

Ú V O D

Každý se rád vrací tam, kde je mu dobře.

Antologie *Trosky Země* je takových návratů plná. Jako editor se vracím po několika letech k české fantastice. Vracím se také ke koncepci, kterou jsem uplatnil už třikrát – ve dvou antologiích *Legendy české fantasy* (2006, 2015) a titulu *Hvězdy české sci-fi* (2010). Koncepce stojí na kombinaci pěti nových dlouhých příběhů, ve kterých se jedni z našich nejlepších spisovatelů vrací ke svým nejznámějším světům. Tato koncepce se osvědčila – bylo s ní dobře nejen mně a autorům, ale především čtenářům. Ostatně první *Legendy české fantasy* se staly ve své době bestsellerem a v kategorii Kniha roku vyhrály Cenu Akademie SFFH. Ale to už je historie, zato *Trosky Země* jsou současnost a hlavně budoucnost.

Právě budoucnost naší Země je ústřední téma, které na čtenáře v knize čeká. A jak je zřejmé už z názvu, nejsou to vize nahlížené růžovými brýlemi. A přesto se vždy najde prostor pro větší nebo menší míru naděje, že to s lidským pokolením nemusí končit špatně. Že lidstvo je natolik přizpůsobivé, aby znovu a znovu našlo novou cestu. Jenže samotní lidé jsou různí – mají svůj přístup, své názory a své schopnosti, tak jako v následujících novelách.

S každým příběhem se posouváme dál do budoucnosti. V první novele vypráví Petr Heteša osudy totalitní civilizace lokálně uzavřené v podzemí amerického města po totální světové apokalypse. Následuje zdánlivě mnohem

pozitivnější prostředí obydleného Měsíce z pera Ondřeje Neffa. Každá nová technologie ale může být zrádná natolik, aby vyvolala novou hrozbu pro celou společnost. Také v příběhu Jana Hlávky a Jany Vybíralové z prostředí definitivně zničené Země představují technologie hrozbu, kterou ale hravě předčí povaha jednotlivců. Jan Kotouč nás ve své novele posílá ještě dál do budoucnosti, do světa mezihvězdných plavidel, kde nad všemi technologiemi vyhrává politika. Pětici originálních vizí uzavírá Vilma Kadlečková a její konflikt odlišných kultur, do kterého zasadila naprosto bizarní milostný trojúhelník, nebo spíše čtverec.

Přestože *Trosky Země* spojují do jedné knihy „pouze“ pět příběhů, je to pěťice velmi pestrá. Pestrá svými zápletkami, tématy, prostředím i specifickými hrdiny. Na druhou stranu je překvapivé, kolik drobných motivů se proplétá napříč celou knihou. Detektivní postupy, smrtonosné houby, nebezpečné technologie, lidská nostalgie i touha po lepší budoucnosti, a nakonec i motiv nejsilnější... že největším nepřítelem lidstva bude vždycky... člověk.

Tohle jsou světy, hrdinové a příběhy, které stojí za to objevovat... a stojí za to se k nim vracet.

Tak jako se každý rád vrací tam, kde je mu dobře.

Ondřej Jireš

DEEP ORANGE

PETR HETEŠA
BALTIMORE

Presvědčený introvert **Petr Heteša** (*1959), který se ke vzteku svých fanoušků a fanynek neúčastní žádných conů, autogramiád ani besed (což je věčná výzva pro editory antologií, do nichž přispívá), dnes patří k nejpopulárnějším domácím autorům a neuplyne rok, aby nepřinesl nový román, sbírku povídek nebo příspěvek v některé z antologií domácí fantastiky. Přitom první texty, které psal v druhé polovině osmdesátých let spolu s Karlem Veverkou, vyšly jen v omezeném klubovém nákladu. Teprve na začátku nového tisíciletí se prosadil samostatně psanými povídkami, přičemž za *Psí oči* získal v roce 2015 cenu Akademie SFFH. První román mu vyšel v roce 2007 jako dvoudílná příloha časopisu Pevnost. *Šest diamantů* bylo slovy anotace „trochu cyber, trošku americká drsná škola... žádné fantasy“. Už tady ukázal, že se takzvaně našel v příbězích hrdinů, kteří se musí vypořádat se situací, jíž tak úplně nerozumí, ale která hrozí pohltnout je, jejich okolí, a nakonec často i mnohem, mnohem víc... Později neváhal zabrousit ani do hájemství oné „zavržené“ fantasy. Zatímco hláškující hrdina zůstává, žánrové pojetí se často mění. Další Hetešovou specialitou jsou fascinující prostředí, do nichž své knihy zasazuje. Především město Baltimore, stíhané nejrůznějšími pohromami a dávající vzpomenout na fascinující metropole světové fantastiky od Kaldery Alastaira Reynoldse po Hlubokou bránu z knih Alana Campbella. Heteša jako jeden z mála domácích autorů zatvrzele setrvává v kvaziamerických reáliích, jak je v našich představách desítky let formovaly nejrůznější brakové knihy a béčkové filmy. Přesně takový, upřímně pulpový je Baltimore i v následující novele *Deep Orange*. Zničený, se zbytky obyvatel přežívajících v troskách tamního metra pod knutou perverzního totalitního režimu. Hrdina není zrovna kladas a rozhodně nehodlá močit proti větru. Jenže každý z nás má nějaké hranice... a i když se Hetešův borec nejmenuje Honza a nejí buchty, má jeho bod zlomu na cestě k sebezničení (a možná i pomstě) nádherně švejkovskou pachutí!

1.

Rozhodl jsem se vzít to zkratkou, o které moc lidí neví. A možná že nikdo. Ale jinak to nešlo. Zdržel jsem se na hydroponii, kde jsem měl vyzvednout od nějaké Alison flešku s filmy pro Kate. A co bych pro Kate neudělal. Jenže dotyčná Alison byla zrovna někde, kde ji nemohli najít, a trvalo dobrých dvacet minut, než se konečně objevila. Rozcuchaná a rozpálená. Dovedl jsem si představit, co těch dvacet minut asi dělala. Omluvila se a do ruky mi vtiskla malou ušmudlanou obálku.

„Je to uvnitř,“ řekla jenom a hned se ztratila mezi pěstebními boxy.

Pod Harbor Place jsem si musel zapnout čelovku, protože sem už žádná štáva neteče. Naposled možná někdy před desítkami let, kdy tyto provizorní spojky sloužily při budování technické infrastruktury harborských doků. Ztužující karbonové ramenáty nad mou hlavou snad měly budit jakýsi dojem bezpečí, přičemž polovina z nich byla zborcená, což ve mně žádné zvláštní bezpečí nebudilo. Zvlášť když jsem se musel pořád shýbat a někdy je dokonce podplazit. Úplně na nic. Ale aspoň tu nikde nebyla ta připitomělá Gilbertova hesla.

Nebyl to nejlepší nápad. Vpředu se mihl nějaký stín, ale když jsem zvedl hlavu a mrsknul tam kužel světla, neviděl jsem nic. Jen vlhké stěny nahrubo osekané skály. Možná se mi to jenom zdálo. Po hodině jsem se konečně vynořil na Union Square nebo spíš dvacet metrů pod ním. Bývalá výměňková

stanice je jedním z oficiálních hraničních bodů Společenství, takže máte aspoň jakous takous jistotu, že tady nezakopnete o drát a neroztrhá vás deset kilo trhaviny, jako v některých zakázaných tunelech. V tom lepším případě. V tom horším vás přidělí do důlní kopáčské čety a v tom nejhorším si vás sadisticky vychutnají Gilbertovi psychopatičtí kati. Tady už jsem se orientoval. Tunel metra je padesát metrů odsud a směrem na Elwood Park je zaminovaný. Stačí se mu vyhnout.

Projel jsem kuzelem světla prostor výměníkovky, která v počátcích sloužila jako improvizované shromaždiště, než se podařilo zadaptovat vhodnější a větší prostory. Všechny nádrže a stěny byly pomalovány výjevy z historie Spojených států, od prvních válek s indiány přes válku Severu proti Jihu, obě světové a pak studenou až po velice krátkou válku s houbami a finální zhroucení systému, dokumentované pestrobarevnou apokalypsou, ztvárněnou kolem celého pláště vyrovnávací nádrže. Připomínalo mi to Boschův slavný triptych „Zahrada pozemských rozkoší“, z něž si ovšem tvůrci vzali jen tu třetí část, *Peklo*. A pak tu samozřejmě visela hesla: *Žij a pracuj pro Gilberta a Gilbert bude žít a pracovat pro tebe. Kdo zradí, pro toho tu není místo. Věř Gilbertovi, jako věří on tobě. Buď silný jako kámen a s houbou je ámen* a podobné bláboly.

Obálku s fleškou jsem zastrčil mezi dva redukční ventily. Vyzvednu si ji až na zpáteční cestě, protože by nebylo dobré, kdyby ji u mě našla Gilbertova ochranka. Určitě mě prošacují, než mě k němu pustí. A jak znám Kate, nepůjde jen o nějaké nezávadné romantické telenovely.

Prošel jsem pak celou halou a zahrnul do bočního obslužného tunelu. Byl černější než noc a má čelovka v něm vykrajovala ostré kuzele studeného sodíkového světla. Jako animovaný film, nebo ještě přesněji komiks Franka Millera. Jednoduchá černobílá kresba s ostrými liniemi, sem tam narušená sytou červenou. Takovou barvu měly transparenty na stěnách. *Společně pracovat a společně žít. V jednotě je síla. Svobodnou prací za rozkvět Gilbertova podzemního Společenství.*

Naposled jsem tudy šel před rokem a nic takového tu nebylo. Takže už i sem stačili nakýdat ty své bolševické bláboly. Evidentně jsem ale šel správným směrem a blížil se k cíli, protože četnost infantilních hesel na stěnách tunelu

se stále zhušťovala. *Kdo nepracuje, ať nejí!* Gilbertovou cestou k dalšímu rozvoji podzemního Baltimoru. Za další prudkou zatáčkou jsem v dálce spatřil slabý náznak světla. To bude ono.

2.

Svítili na mě velkým jevištním reflektorem a možná si mysleli, že vysílá paprsky X, které mě zničí. Pro jistotu jsem přicházel s rukama nad hlavou. Oslněn prudkým světlem jsem neviděl nic. Ale doufal jsem, že oni uvidí mou kartu dopravního koordinátora, co mi visela na krku a opravňuje i ke vstupu do běžně zakázaných zón. Kdyby jeden z nich nezařval *Stát!*, tak bych se možná zastavil až o ty jejich pískové pytle tvořící barikádu. Teprve potom vypnuli reflektor. Električka je vzácná.

Byli čtyři a měli své opevnění vylepšené i protitankovou střelou. Ochranka vládního paláce. Dva šedesátníci, přičemž ten za těžkým kulometem vypadal velice výhružně a arabsky, a k tomu dva kluci těsně po základní škole, ozbrojeni jen kuchyňskými noži. Všichni v neidentifikovatelných uniformách, nakombinovaných ze všech možných válek, ovšem s našitým žlutým G na rudém filcovém podkladu. Asi aby sami věděli, koho vlastně chrání.

„Ať vás Gilbert ochrání,“ zahlásil jsem.

„Sláva Gilbertovi,“ zavrčel ten nejstarší, nejspíš velitel. Páchl zatuchlou myšinou a strojním olejem.

„Jsem nahlášen na audienci k Nejvyššímu.“

„Jo?“ zeptal se nevěřicně. „A odkud tadyma kurva jdeš? Tohle není oficiální vstup.“

„Zkratka.“

Jenom zakroutil hlavou. A zatímco ti dva cucáci v maskáčích na mě civěli jako na mimozemšťana, nejstarší rakvác přistoupil ke mně a přečetl si jméno na mé visačce. Pak vytáhl mobil, přistoupil ke stěně a zapíchl kabel do konektoru trčícího ze zdi. Jinak to nešlo. Všude jsou natahané kabely, na něž je nutné se připojit, protože o mobilním signálu se nám všem tady dole, co jsme přežili, mohlo jenom zdát. Zasrané houby nahoře.

„Ať tě Gilbert ochrání,“ zahlásil do mobilu. „Dawerson z Pointu 2. Prosil bych spojit sekretariát generálního... Jo... počkám.“

Trvalo to dobré půl minuty, během níž všichni čtyři strážci podzemního blahobytu čuměli na mě, zatímco já těkal očima po zaklenutém stropě tunelu.

„Ano, slyším vás... Nějaký Lance Horsford, Čtvrtá pozice... Dobrá. Posílám ho s Gradleym... Jistě, to zabezpečíme.“

Odpojit se od kabelu a kývl na jednoho v maskáčích.

„Prohledej ho.“

Udělal to víc než důkladně (možná byl gay) a já si blahopřál ke své prozíravosti. Měl jsem u sebe jen mobil.

„Tak za mnou,“ hlesl pak a vydal se do tunelu.

Šli jsme jím asi jen třicet metrů a pak zahrnuli do technické obslužné chodby a pak už to byl totální masakr. Někde bylo třeba jít přes úzké nestabilní lávky a slézat po žebřících ve svislých šachtách. Tipoval jsem to na Gilbertovu únikovou cestu, kdyby ji někdy potřeboval. Po půl hodině jsme se zastavili na křížení dvou chodeb a tam si mě převzal mohutný černoch v dresu Toronto Raptors, s hlubokým hlasem, potetovanými rukama a ka-lašnikovem na prsou.

3.

Palác Nejvyššího byl zřízen v bývalém protiatomovém krytu, což bylo symbolické, protože už tehdy byl vybudován za účelem ochránit ty nejdůležitější a nejvzácnější. A tehdy byl dokonce i plně soběstačný s vlastním generátorem elektřiny a zásobou potravin a vody pro sto lidí na jeden rok. Nic z toho ale už dneska nefungovalo. Do generátoru nebyla nafta a potraviny s vodou byly dávno spotřebovány. Jedno vylepšení tu ale bylo. Stěny byly kompletně obalené rudým sukem a většina trub a trubek probíhajících pod stropem pozlacena, stejně jako kovové sloupy držící vysoký strop.

Sám Gilbert pak seděl na trůnu tvořeném generátorem (natřeným na rudo), k němuž vedlo pět schodů potažených červeným kobercem, ukradeným nejspíš odněkud z hollywoodských ceremonií. Nejvyšší Generální samotný